

BETHLÉEM

o sereno

o autenticamente divino que me abraza

sosténme en vilo co amor

coa luz

coma as estrelas que se acenden despois de bicar o ceo

como un canto de paz

como un suspiro

como o murmurio de ás

como o abrazo

como o sorriso despois dun día longo

como o divino

o verdadeiramente sereno que me alumea hoxe

está nos teus ollos

o belén é algo así como esa vida cotiá

como a Mai

hoxe mensaxéame a inocencia

e elévome

hoxe mensáxeame o bendito

e acougo

hoxe Begonte me impulsa

isto de bendicir estrelas é realmente alegre
exactamente doce coma o abrazo
agora elévome
e marabíllome
e renóvome entre os chanzos de madeira
vou buscar a miña luz entre as luces
porque acariciei sen medida un corazón de soños
e o sereno
o verdadeiramente divino que me abraza
está radiante

hoxe renóvome ante ti
meu belén de Begonte
hoxe a miña faz resplandece
ante os soutos e as fragas
e os liques das beiras do Parga e o Ladra
onde o vento conta segredos de antano nas veigas
ti renaces na madrugada
co estralar das lareiras
e as casas engalanadas de folerpas

meu belén de Begonte
es ti quen me escoita?

teño que contarche desta terra de encanto
dos soutos e das fragas da chá
dos corzos e dos montes de cortizo
do silencio que acouga
do río Parga que canta e entoa
da festa dun conto no medio do inverno
dos esposorios e o solsticio das aves
da neve que xace en silencio
da mesa que viste o mellor da terra

mais veño de conducir o tempo ás sortes e ás contrasortes
cos xogos no esquecemento
os bolos celtas, a billarda e o patouro
a carrilana e o aro que non roda
a gaiola de pombas e os papaventos que xa non pairan
temo que o mundo do que ves se desplome!

meu Belén de Begonte
hai un pobo que sofre
a besta de Herodes retén os rostros do neno, de Xosé e María
danzan cos oficios esquecidos a pastorear as ovellas
privadas de fala por falaren de máis
todos camiñan por un carreiro de reviravoltas
repítese o soño de Xosé como unha nora de sangue

meu belén de Begonte

hai un atlas transportando ás costas o xaxún da memoria
precisan os oficios axuda!

cesteiros, enfiade os vimbios!

fiandeiras, estirade o liño!

zoqueiros, moldeade a madeira!

telleiros, alzade as tellas!

lavandeiras, resfregade as augas!

curtidores, tanxede as peles!

alfareiros, forxade o barro!

picadores de gadañas, segade os campos!

matadores de porcos, celebrede a colleita!

e ti

meu belén de Begonte

agasállame cun aguinaldo de palabras vivas

afasta o galo empoleirado de Herodes

para non ser derruídos pola dor do lume vello

e abriga a Palestina!

meu belén de Begonte

as pantasma do pasado regresan ao mundo dos vivos para
quentarse

grilandas ao vento rabuñan a terra

o negro preside xa no presebe

repenican as campás e brecan as torres das igrexas

meu belén de Begonte
“boa estrela te guíe”
no templo hai un neno perdido
sé gardiá dos corazóns fríos
sé un belén faro baixo o fado das candeas
sé o lobo ouveando na vereas
sé testemuña da esperanza coa estrela como guía
sé un rexurdir na vida das trincheiras
sé un luco na codia do tempo
e debuxa un regato para a lei de talión

meu belén de Begonte
que darían as miñas ás por aprender a sanar?
mais son só un anxo
e na miña almofada xesta un incendio

afánate por brillar meu Belén de Begonte
porque brillar é a porta de entrada ao portal
con cores e palliñas como poesía
baixo a caravana real que bica os continentes
sé a pomada do negro
abrígate da mula e do boi coma soldados
enraízate cos materiais reciclados e os motores reanimados
cos reloxos dos microondas
nun balet de ensamblados

meu belén de Begonte

hai pesadelos que despuntan na noite coas sombras do día
engalana a túa árbore milenaria para que enraice cordura ao ceo
empoleira o amor coa grilanda e o acivro
varre coas xestas e adózate nas colmeas
converte as badaladas do reloxo nun ritual
procúralles unha manchea de alimento

meu belén de Begonte

invoca os deuses para que afroite a paz e asubie a luz
pon a pota a ferver coa bomba da peixeira
castra o galo se fai falla
maldice como maldiciu a Virxe a mula
para que renaza a flor da malva no orballo da noite
porque

meu Belén de Begonte

non podemos deixar que lle trisquen nas pallas
ás nenas e aos nenos de Palestina!

meu belén de Begonte

meu faro de resiliencia
transforma a tradición nun poema clandestino
fai do silencio un canto
fai
da mirrada noite o medrar do día!